

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

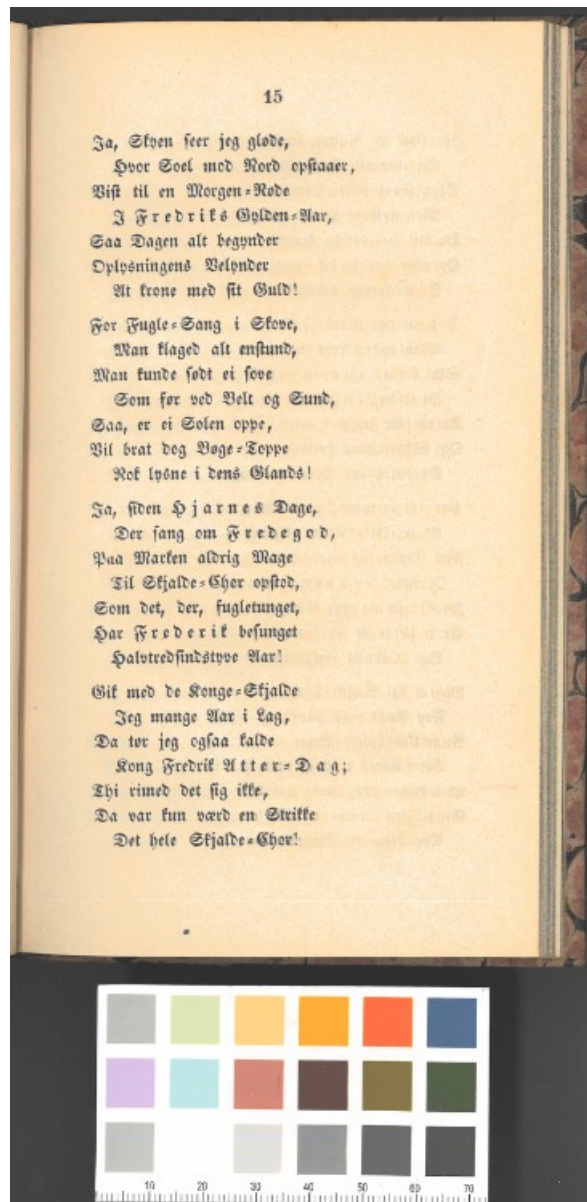
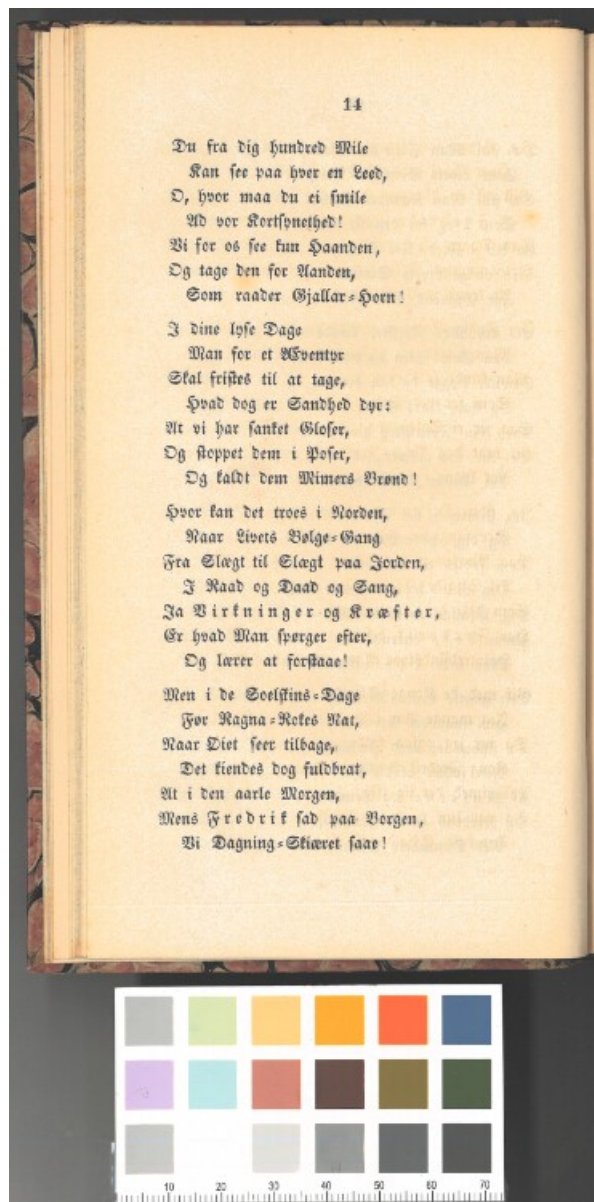
Titel: Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 22. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_653-txt-shoot-idm1074/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ja, fæd ei Natten sorte,
 Og nærmest sig ei Dag:
 Ekin-hære vere Perte
 Med gyldent Hoved-Lag;
 Hvortil har det da rimet!
 Hvorom har vi da rimet
 I Draperne omfap!

Dog, at om vores F r o d e
 Al Skjalde-Roes var sant,
 Fra Thaarup og fra Tode
 Til efter Inge m a n n,
 Derom tør jeg nok mene,
 Sig Stemmerne forene,
 Derom gaar Syn fer Sagn!

Var det ei sandt, vi meldte,
 At Fredriks Konge-Vaand
 Med Gud og med Helte
 Opvandre N o r d e n s A n d,
 Hvad løste da vor Tunge,
 Hvad lærde os at hunge
 Med Oldtids Fuglene!

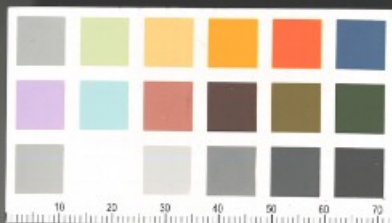
Og tør vel Regen sige,
 Den Vand paa Mark og Hjed
 Gi spiser Lysets Rige,
 Men slaar i Pagt med H e l!
 Hvor meget drog med Styrke
 Gi alt fra Mulin og Mørke
 Den frem til Dagens Lys!

Var det blot Oldtids Skrifter,
 Sem nu lem for en Dag?
 Var kun af dens Bedrifter
 Vor Sang et Efter-Brag?
 Fandt ei Hvad dybt i Hjerte
 End vækker Fryd og Smerte
 I den sit Liv-Udtryk!

Dysprang som Kæmper ranke
 Gi fra den grønne Bang,
 Hver ædel Nordist Lante
 I Danmarks Skjalde-Sang,
 Og fandt hver ædel Tone
 Gi Wienlyd paa en Throne,
 I Dane-Kongens Bryst!

Var det kun Aften-Røde,
 Gi Skar af nyfødt Dag,
 Da Hæ med de Lede!
 Men var det Folke-Brag,
 Sem heller gik tilgrunde,
 End toned nogenlunde,
 Sit gamle Konge-Flag!

Dog, bort med Tanker mørke!
 Langt Andet varstet blev,
 Da Thor idrog sin Styrke,
 Og Polingangs-Kredsen stred,
 Da Heimdal fød med Leds,
 I Stjaldfafs Ragnaroks,
 Og filled Freias Graad!

Var hos Kong Fredriks Fagle,
 Der sang med Vinge-Slag,
 Som alt det over Thule
 Var høilys Sommer-Dag,
 Der ei et Tone-Møde
 Af Levende og Døde,
 Som i et Gylden-Maar!

Af Urd a s Tone-Kilde
 Udstrang i samlet Strøm
 De Stærte med de Milde:
 En haard, en Anden om,
 En klar som Guld og Navet,
 En dunkeldyb som Havet,
 En høi som Drenns Vei!

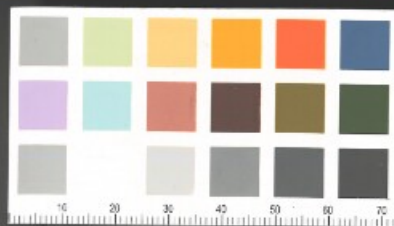
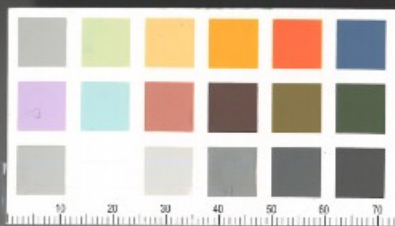
De sørt hinanden kysfød,
 De stred ei sjelden klang,
 Den sælles Moder kysfød
 Dog Alle i en Sang,
 Dg smeltede med Sammen
 Paa hendes Læber sammen
 Til Faders-Kongens Priis!

De leved hendes Glæde,
 De prisfe hendes Held,
 Med deilig Dronning-Sæde
 Ved Morgens-Rodens Vælt,
 Dg med et kronet Hjerte,
 Som under Fryd og Smerte
 Blev til et Konge-Sveit!

Saa vor da op, du Spæde,
 Til Helte-Daad i Vaar!
 Dg bliv til Daners Glæde
 Et Fredens Gylden-Maar,
 For Gamle og for Unge,
 I Hjerte og paa Tunge,
 I Lund og Høie-Løst!

Ja, i din Middel-Alder
 Du krone, Gud for Alt,
 Den Himand god af Valder,
 Som blev til Styret kaldt
 I gamle Faders Dage,
 Guldmange Aar tilbage,
 Med Fredegodes Navn!

Ja lad, o Gud! opklare
 En Dag, et Gylden-Maar,
 Som ret kan aabenbare,
 Med Herdens gode Aaar,
 Det Danste Hjertes Hylde
 Til Graa-Haar at fergylde
 Hos Kongen og hans Føll!

28de Januar 1839 *)

„Kong Christjan stod ved hoiest Mast.“

Ved Kjøbenhavn der stod et Slag,
I Røg og Damp,
Det stod i Vaar en Heitidsdag,
Hvor Nelson gav det glatte Lag
Paa Konged yb til Tertenflag,
I Røg og Damp;
Men Dannebrog Man saae dog grandt
Som Love staae mod Elefant
I Kamp.

Det var i Sjette Fredriks Tid,
Mens Han var ung,
Da, efter Freden lang og blid,
Sin Probe stod i Skarpen Strid
Der Love, som fra Vækkertid
Er immer ung;
Ihi mens de gylde Hjerter staae,
Ei verder Sølovaars-Kronen geaa
For tung.

I Konged yb en Provesteen
For Heltemod,
Hvor der var meer end Lo mod Gæt,

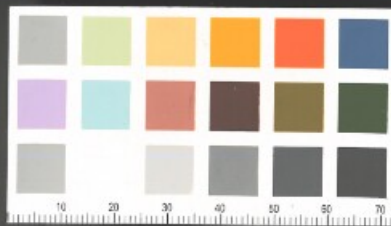
*) Sunget af Skolebørnene i Kjøbenhavn.

Har gjort den Sag som Guld saa reen:
Paa Dannebrog og Provesteen
Var Heltemod,
Da Thurah faldt med samme Roes,
Som Lassen og som Villedmoes
De stod!

Med Dannebrog da stak i Sky,
(Med Volgen blaa
Foer vidt om Land) det stærke Ry,
At Danmark reiste sig paany
Med Love-Vros i hoiest Sky,
Fra Volgen blaa;
Kun i den sidste Røg og Damp
Stal Mindet om Skærthorsdags Kamp
Forgaae!

I Frederik den Sjettes Tid
Stod Danstien op
Af Fredens Skid med Kraft til Strid!
Med Helteaad, med Konst og Vid
Det Danske Navn i Fredriks Tid
Stod herlig op!
Det sigte nu, trods Veir og Wind,
Fra Konged yb til Hrens Lind
Og Tep!

Et Hurreraab for Kongen geaa
Lad runge de,

Som Krestud paa Volgen blaa,
Fra Orlogsmænd med Seil i Raa,
For Kongen god og giav og graa!

O ja, o ja!

Med Fader-Sind og Konge-Vil
Gid lange leve Frederik!

Hurrah!

For Kongen og for Dannebrog
Et langt Hurrah!

Alf hør en Mand og hør en Pøg,
Som tale kan det Danske Sprog,
Og kæmpe vil for Dannebrog,

Et langt Hurrah!

Vai herlig, Danmarks gamle Flag!
Svær høit paa Kongens Gødselsdag!

Hurrah!

I Danske Samfund.

(17de Decbr. 1839.)

Mine Herrer!

De har formodentlig Alle hørt, at vore Sællandske Bønder har bedt om Forlov til at bære Kong Frederik den Sjettes Lig til Roskilde, og det er et Træk, der vel især maae staae høim det forbauser: dem, der med ringe Tanke om alt Dansk, har endnu langt ringere om Sællandsfarene; men dog maa det

ret inderlig glæde os, som vel har Tro til Folke-Hjertet, men trænge dog høilig til at styres i den, og skiont alle vore Høitideligheder, følgerlig ogsaa vore Kongelige Ligbegængelser, er blevet saa unaturlige, stive og afmaalte, at Folkets levende Deltagelse deri grundser til det Umuelige, saa vil vi dog haabe, Majestæten, med sit aabne Die for det virkelig Store og Skionne, vil finde Midler til at skænke sin uddødelige Forgænger en Udmærkelse, der vil være ligesaa passende, stion og uforglemmelig, som den var uventet og falder nuomstunder vanskelig. Det kommer nemlig her slet ikke an paa at Venderne bære den elskede Konges Stov den hele Veie fra Friheds-Støtten til Grav-Kapellet, men kun derpaa, at de virkelig bære det, saa Ingen kan sige, det var kun en Gylpe's Skille, men Folket selv saae Troen i Hænderne paa, at de elskede den Hensørne.

Dog, selv om Frederik den Sjettes jordiske Levninger, for Gildetens Skyld, ei skulde falde i saa gode Hænder, som Menigmands de godvillig udstrakte umøgtelig er, saa er dog, i mine Dine, Frederik den Sjette ved det blotte, velmente og umistænkelige Tilbud aandelig kaaret paa Hænderne af Folket til sit Hylfested, baaret af Sællands Bønder, som Ingen, det vi veed, uden Frode Fredesgod og Valdemar den Store, og er det nu kun sandt, at han fortjende den Udmærkelse, bedre selv end Valdemar, fortjende den saa godt som nogen Frode kunde; da kan Ingen nævne et bedre Værfel for et uddødeligt Navn og

